

небройны войскы Турцы, и тяглимы най голѣмая свирѣиства въ това разтояніе, когда най много бѣенѣе турско звѣрство разярено, что има рать съ наши единовѣрны Русси братія. А пощо побѣждени ся завращаѣтъ за Азіѣ и другѣдѣ, разпрѣсваѣтъ ся по всеѣ Българіѣ, и тогава е голѣмъ страхъ и ужасъ за бѣдны Българы. Отъ гдѣ поминатъ, колятъ, бѣятъ, горѣтъ, грабятъ, и робятъ! Ти звѣрюе отъ насъ бѣдны Българы искатъ да си извадятъ гнѣвъ, и да си отмѣстятъ за изгубенное бойно поле въ сраженіи съ Русси. И сега ны чяка истая тая чьрна съдба. Того ради молимы покорно милостиваго господаря военачалника Дибича, въ имя Негов. Велич. царя Николая, да усвободи нашъ братъ и съотчѣственникъ капитанъ Георгя С. Мамарчова, и да устави насъ бѣдны свободны да изпытамы и мы въ това благовѣрміе наше счястіе съ Турцы.“

Това е съдържавала жалба българска, и была е подписана съ много подписи и печяты.

Прѣди да кажимы какъвъ отговоръ е далъ Дибичъ Забалканскій на българскія полномоцны замѣчятелно е да кажимы слѣдное.

До дѣ еще ся уговаряше андріанополскій миръ мина прѣзь Сливенъ и прѣзь Котель единъ знамянитъ Англичянинъ, кой проповѣдаше явно българскому народу: „Българи станѣте! Сега е врѣмя удобно да с' усвободите и вы отъ робство. Англія ще вы помогни. Ны нѣмамы никакъж другъ цѣль и мысль за ваше отчѣство, нѣ ищимы да бѣдете и вы слободни; само за да бѣди едно мѣждоствіе на Русіѣ и Турціѣ, а най паче на Цариградъ отъ ваше освобожденное отчѣство Старъ-Планинъ.“ Того Англичянина Руси усѣтихъ и гонихъ го Казацы до Османъ Пазаръ. Нѣ онъ отбѣгна въ търновское укрѣжіе, гдѣ не владѣхше русійска войска. Русси запирахъ и нѣколко